

BROMES PESADES S.A. CADA COP PITJOR!

Jory John i
Mac Barnett

Il·lustracions de
Kevin Cornell

2

Estrella Polar

BROMES PESADES S. A. CADA COP PITJOR!

JORY JOHN I MAC BARNETT

Il·lustracions de
Kevin Cornell

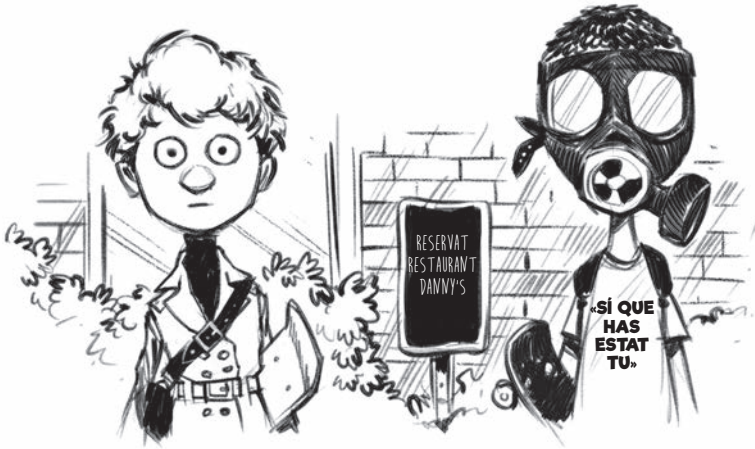
Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció Bromes Pesades S. A.
Títol original: *The Terrible Two Get worse*
© de la traducció: Mercè Santaulària, 2016
© del text: Mac Barnett i Jory John, 2016
© de les il·lustracions d'interior: Kevin Cornell, 2016
© d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
Maquetació: Emma Camacho
Primera edició: maig del 2016
ISBN: 978-84-16522-37-8
Dipòsit legal: B.7.710-2016
Imprès a Espanya – *Printed in Spain*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

BENVINGUTS UNA ALTRA VEGADA a Vall Badall, una vall de turons verds i vaques, vaques i vaques. Hi creix l'herba, els turons fan pendent, les vaques mugeixen. Però que potser li interessa a algú, tot això?

Doncs sí, a aquest parell.

Són en Miles Murphy i en Niles Centelles, membres d'un club secret format per dues persones i que ells i només ells coneixen amb el nom de Bromes Pesades S.A. (En Miles és el que porta la màscara de gas.)

Bromes Pesades S.A. era una associació secreta molt especial. Bromes Pesades S.A. era l'associació que havien creat en Miles i en Niles per fer bromes pesades. I aquell dia, un diumenge, estaven a punt de fer una altra broma pesada.

El dia anterior, o sigui el dissabte, en Miles i en Niles havien fet una llista de tot el que necessitaven:

—Per a què volem les màscares de gas? —va preguntar en Niles.

En Miles i en Niles eren al laboratori de les gamberrades, un vestidor que hi havia a l'habitació d'en Niles i que tenia les quatre parets i el sostre coberts amb pintura de pissarra perquè els dos membres de Bromes Pesades S.A. hi poguessin planificar les gamberrades.

Fixeu-vos en els plànols. Fixeu-vos en els esquemes. Fixeu-vos en el caixó ple de mitjons negres del racó.

TIPUS DE NUSOS DE JOHN EL MARINER

Nus pla
Llagada de bestiar
Nus de cirurgia

INSTRUCCIONS PER FER UN DRAG XINÈS!

LA BOBINA TERANYINA

MBERRADA
NAMENT
LA BOSSA MÀGICA
DEL DINAR DE
L'ESTI

AR-LES
CAT A LA
SA DEL DINAR
GIMNÀSTICA

SULTAT:
JIA 24
L'INARTÉS
EL NOI MÀ
FELIÇ DEL
MÓN.

ANATOMIA D'UN PARAGUAI

SOBRETOT
que aghi qoc!

CARER MAH

LIBRERIA

LLAVORS DE
LA VARE
permanents
silvestres

CONEIX EL TE

CANIBERRADA D'ENTENENEM
ELS CENTIMETRES DEL TALENT

PISCINA

COMPTA
AMBLA
COBERT

CASA
DEN
LOGAN

CASA
D'EN
BOEN

CASA
D'EN
DANI

EL GRAN INTERCANVI DE PORTES

422

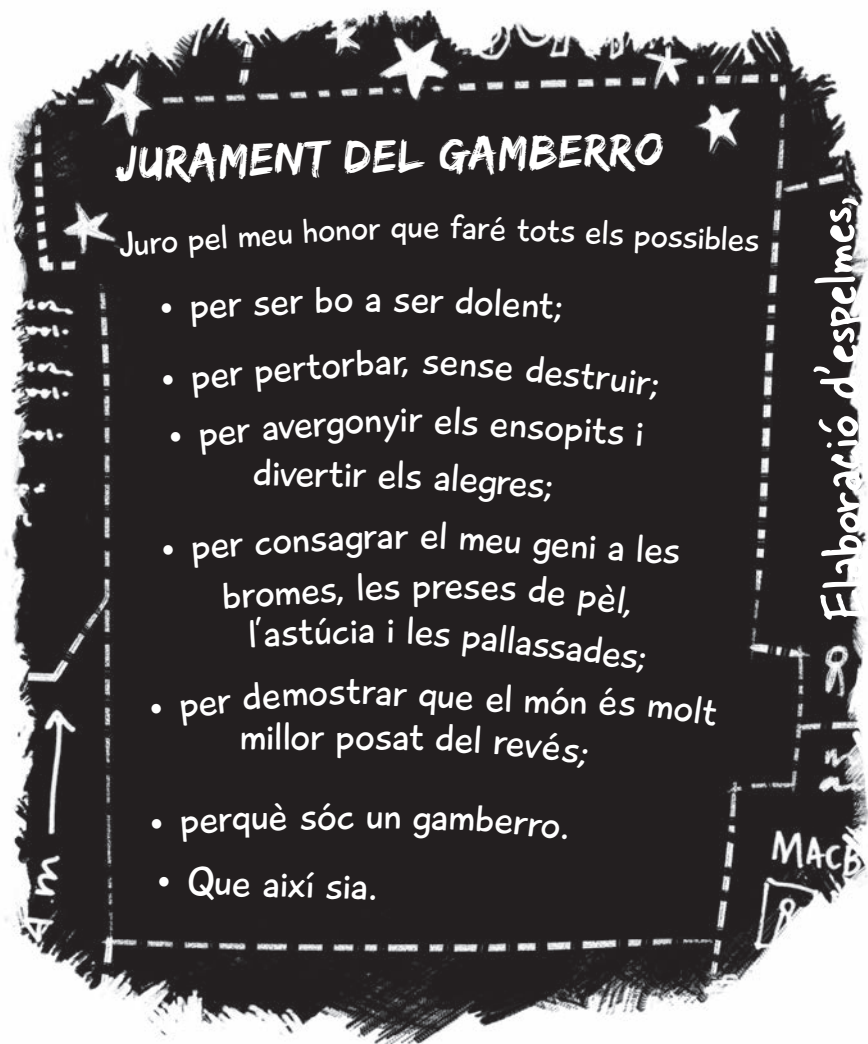
424

ANYS EN EL FUTUR
TINDRÀ
SENTIMENTS

INTERCANVI

Els mitjons no tenen cap importància. Però darrere els mitjons hi havia una cosa molt important. Darrere els mitjons hi havia seixanta-cinc paraules que eren el centre de la vida d'en Miles i en Niles.

(Si llegeixes aquest llibre en un indret discret, estàs sol i no et pot sentir ningú, atreveix-te a alçar la mà esquerra —la mà del gamberro— i pronuncia aquestes paraules.)

—Vet aquí per a què necessitem les màscares de gas —va dir en Miles, que havia estat parlant tota l'estona.

—Diria que les màscares de gas no funcionen com et penses que funcionen —va contestar en Niles.

—Crec que funcionen exactament com em penso que funcionen —va insistir en Miles.

—Ja, és clar —va dir en Niles—. Aquesta és la definició de «pensar».

—Doncs jo penso portar una màscara de gas —va afirmar en Miles—. I també te'n portaré una a tu. Segur que demà la voldràs.

I així és com hem arribat fins aquí.

—Segur que no en vols una? —va preguntar en Miles.

—Segur.

En Niles es va treure una pinça d'estendre de la butxaca i se la va posar al nas, per tapar-se'l. Va fer una ganyota de dolor, perquè li feia mal.

—La màscara de gas seria molt més còmoda —va assegurar en Miles.

—Que sí —va dir en Niles.

—A més, queda superbé.

En Niles va observar atentament en Miles.

—Potser —va respondre.

En Miles i en Niles van deixar els monopatins a terra. (Tots dos eren d'en Miles, que aquell matí havia arribat a l'aparcament del Restaurant Danny's muntat en un dels monopatins. En Niles havia dut l'altre sota el braç. No tenia gaire equilibri, ell.)

Es van posar els guants de goma.

Van agafar els pinzells.

Aleshores en Miles va treure de la motxilla l'objecte principal, el més important de tots per portar a terme la gamberada d'aquell matí, una cosa massa important per incloure-la a la llista, no fos cas que la llista en qüestió anés a parar a les mans equivocades i aleshores hi hagués interrogatoris, investigacions, desemmascaraments, expulsions. Era la peça clau de tota l'operació: un tros de formatge embolicat amb plàstic.

Les vaques de Vall Badall menjaven herba de Vall Badall dels turons de Vall Badall per fer llet de Vall Badall. Una part de la llet de Vall Badall es convertia en formatge de Vall Badall, que es venia als clients de la Lleteria de Vall Badall, proveïdora de les vint-i-set varietats de formatge següents:

Amb pebre

Americà

Blau

Camembert

Cheddar (extrafort)

Cheddar (fort)

Cheddar (normal)

Cheddar (suau)

Cremós

Curat

De barra

De bola

De cabra

Descremat

Emmental

Feta

Fresc

Gruyère

Mozzarella

Parmesà

Per gratinar

Per untar

Provolone

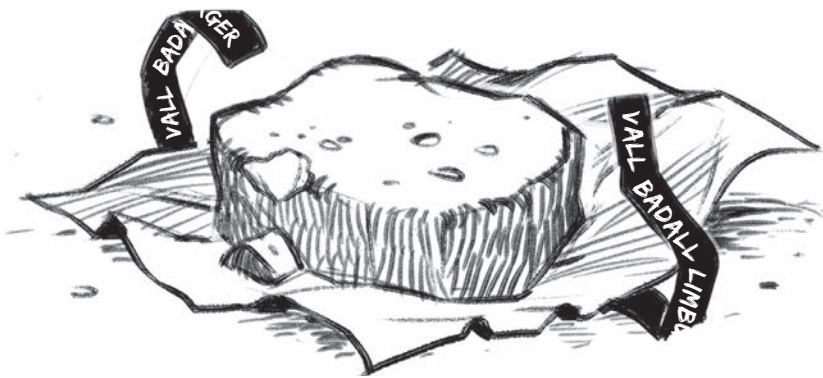
Quark

Semicurat

Suís

Si els heu comptat, us deveu haver adonat que només hi ha vint-i-sis tipus de formatge. Però segur que us agradarà saber que Vall Badall també és un dels quatre únics indrets fora d'Alemanya on s'elabora el formatge Limburger, que en Miles Murphy havia comprat aquell matí, i que és conegut per fer una oloreta semblant a la pudor de peus.

—Ostres, tu —va exclamar en Miles, quan desembolicava el formatge—. Fa pudor de peus.

—D'això es tracta —va dir en Niles.

—Sí, però és que sento la pudor —va insistir en Miles—
encara que porti màscara de gas.

—És el que vaig intentar dir-te. Les màscares de gas no
deixen passar el verí, però sí les pudors —va explicar en Niles,
arronsant les espatlles.

En Miles es va treure la màscara de gas.

—D'acord. Tu guanyes. Em posaré una pinça.

En Niles va somriure.

—Només n'he portat una.

Es veu que en Niles Centelles havia decidit fer una gamberrada al seu company de gamberrades en plena gamberrada.

—Bona, aquesta —va comentar en Miles.

—Gràcies —va contestar en Niles.

En Miles semblava una mica marejat. No apartava la mirada del formatge.

—És pitjor del que em pensava. —Va inspirar fondo i el
va agafar.

En Miles i en Niles, mirant-se l'un a l'altre, van fer un gest d'assentiment amb el cap.

Llavors es van estirar damunt els monopatins, de panxa enlaire, i es van impulsar fins a sota el cotxe del director de l'institut, que es deia director Borda i dinava al Restaurant Danny's a la mateixa hora cada diumenge.

Per fer una bona gamberrada calia un tanoca, i un bon tanoca era una persona que es mereixia que li fessin una gamberrada. Els bons tanoques eren dèspotes i tirans, pagats de si mateixos i egocentristes. El director Borda era el tanoca perfecte, ja que:

- 1) havia insistit, en discursos i en cartells que enganxava per l'institut, que els alumnes havien de respectar el seu poder com a director;
- 2) treia foc pels queixals sempre que es qüestionava aquest poder, i es posava vermell, gairebé morat, cada vegada que s'empipava (cosa que passava sovint);

- 3) havia anul·lat diversos esdeveniments aquell curs qualificant-los de «frivolitats», com ara el Dia dels Pentinats Estrambòtics, el Dia del Bigoti i el Dia de Fer-ho Tot de l'Inrevés, i només havia permès el Dia del Pijama (un compromís aconseguit arran de la negociació dels delegats de classe, i tot i així en Borda havia imposat una dura condició: el dia del Dia del Pijama, l'institut començaria un quart d'hora abans, «ja que als alumnes no els caldria vestir-se»);
- 4) havia comès molts altres actes abominables, que es descriuen al primer llibre.

Van trigar noranta-tres segons a empastifar la part de sota del cotxe amb formatge Limburger, de manera que en menys de dos minuts ja tornaven a estar dempeus al costat del vehicle.

—Quina olor fa? —va preguntar en Niles.

—Horrorosa —va contestar en Miles.

Van deixar escapar una rialleta nerviosa. En Miles va alçar dos dits. En Niles, també. I en van ajuntar les puntes. Era la salutació secreta de Bromes Pesades S.A., el gest amb què celebraven una gamberrada amb èxit.

—Som-hi —va dir en Miles.

Però en Niles encara no havia enllestit.

—Espera.

Va comprovar que ningú els mirés i tot seguit va aplicar una capa de formatge als conductes de ventilació de sota el parabrisa.

Era el cop mestre.

